

PITÄISIKÖ KIRKOSTA EROTA? 2

Väinö Hotti

(nettikuva)

TIMO LAATO

Puuttuuko Jumalan ilmoitus?

"emme ole saaneet edes minkäänlaista jumalallista ilmoitusta perustaa (taas yhtä) uutta seurakuntaa." Laato antaa ymmärtää, että vastustajat pelkästä "perustamisinnosta" (eriseuraisuus) ovat liikkeellä.

Mitä taas ilmoitukseen tulee, onhan Raamatussa sanat: "**Lähtekää siitä ulos, te minun kansani**" (Ilm.18:4), "**Lähtekää Baabelista**" (Jes.48:20), "**Paetkaa Baabelista**" (Jer.50:8), "**Lähtekää pois heidän keskeltänsä**" (2 Kor.6:17).

Eikö Laato pidä näitä Jumalan ilmoituksina? Jos uuden kirkon ja seurakunnan perustaminen on kovin suuri virhe, niin seuraammehan kuitenkin siinä uskonpuhdistajan "hairahdusta" ja esimerkkiä (siinäkin mielessä, että jälleen on **Rooma kuvioissa mukana!**), joka oli pakotettu muodostamaan uuden yhteisön todettuaan Rooman muuttuneen antikristilliseksi. **Eikö viimeistään silloin, kun luterilaista kirkkoa ollaan raahaamassa Rooman syliin, ole uuden kirkon muodostamisen paikka?** Eikö jo uskonpuhdistuksen perinnön vaaliminen velvoita tähän?

Onko Laatokin pikku hiljaa siirtymässä niiden leiriin, jotka lukevat ja tulkitsevat uskonpuhdistuskirkon virheratkaisuksi?

Kristuksen kirkko?

Vaikka Laato toisaalta löytää kirkosta vakaviakin puutteita, ne eivät kuitenkaan millään tavalla horjuta sen asemaa Kristuksen kirkkona:

"Onhan se yhä monista puutteistaan huolimatta Kristuksen kirkko, jossa hän kutsuu ja kokoaa luoksensa lampaista apostolisten paimenten välityksellä."

Laato siis katsoo, että kirkon vammassa on kysymys kuitenkin "kehällisistä" asioista. Mutta onko näin? Eikö käytävässä taistelussa sivuta aivan keskeisiä, ydinkysymyksiä: vanhurskauttamisoppia, Jeesuksen neitseestäsyntymistä, ylösnousemista, toista tulemusta, helvettiä jne.? Eikö tässä olla tekemisissä peruspilareiden kanssa?

Unohtaako Laato, että **Kristuksen seurakunta on siellä - ja vain siellä, mistä löytyvät seurakunnan tuntomerkit?** Tunnustuskirjat määrittelevät seurakunnan näin:

"Se on kaikkien uskoviensa yhteisö, joiden keskuudessa evankeliumi puhtaasti saarnataan ja pyhät sakramentit evankeliumin mukaisesti jaetaan"

(Tunnustuskirjat, s.27).

Suomalaisessa kansankirkossa ovat olleet kaikki nämä kolme Kristuksen kirkon tuntomerkkiä jo kauan pahoin uhanalaisina - tai aivan tyystin hävinneet:

(nettikuva)

MARTTI LUTHER

10.11.1483 – 18.2.1546

Luther sanoo: *"Mutta minulla ei ole sellaista merkillistä uskoa, josta Jumala on minua varjeleva, kun hän on minut siitä kerran vapauttanut, - ei ole siis minulla sellaista uskoa, että voisin kutsua Kristuksen kirkoksi sellaista kirkkoa, joka koristaa itseään Kristuksen kirkon nimellä ja siitä kerskaa ja **kuitenkin on jumalattomien kopa ja perkeleen kirkko**, kuten **hedelmät** valtavasti todistavat puun olevan pahan"*
(Luterilainen 2/96, lih.VH).

Muistamme, kuinka Luther näki paavin kirkon perinpohjaisessa luopumuksessaan tyystin **kadottaneen oikean kirkon tuntomerkit** - ja **samalla myös menettäneen oikeuden esiintyä Kristuksen kirkkona**. Se oli muuttunut tämän vastakohtaksi, antikristilliseksi yhteisöksi. Kirkko oli ytimeltään turmeltunut. Siksi kaikenlainen yhteydenpito sen kanssa oli mahdotonta - ja Raamatun vastaista.

(nettikuva)

FRANZ PIEPER

27.6.1852 – 3.6.1931

"Oikeauskoisen` määreen kirkko menettää vasta silloin, kun se ei menettele Room.16:17 mukaisesti eikä siis nuhtelee siinä ilmenevää harhaa ja lopulta poista sitä keskuudestaan, vaan antaa sen elää rauhassa ja näin tosiasiasiassa myöntää sille yhtäläisen oikeutuksen totuuden rinnalla" (Pieper, Kristillinen Dogmatiikka, s.561).

Eikö tämä kynnyks ole Suomen ev.lut.kirkossa jo aikoja sitten ylitetty? Eikö juuri luterilaiselle kirkollemme ole ollut ominaista, että siinä saavat "kaikki kukat kukkia" (räisäset, myllykosket, kylläiset ja riekkiset)? **Kirkkokurin totaalinen laiminlyöminen kielii omalta osaltaan kirkon rappiotilasta.**

Suomen ev.lut.kirkko on nyt PATTITILANTEESSA! Alkukristittyjen tunnuslause oli: TERVE RISTI, AINOA TOIVOMME! Luterilainen kirkko on turvautunut tässä "korvausteologiaan" - mutta samalla lähtenyt **valheen tielle**: TERVE ROOMA, AINOA TOIVOMME! Kirkko ei ole tunnustanut epärehellisyyttään tässä asiassa. Nyt on kuitenkin tullut "pää vetävän käteen". Media on paljastanut Rooman "konkurssitilan". Samalla Rooman nimiin vannoneet ovat pudonneet "tyhjän päälle". **Suomessa syylliset ovat piispat, teologit ja papit.** Heidän "päitään vaaditaan nyt vadille". Milloin saamme rehellisen synnintunnustuksen tältä taholta? **Tässä olisi uuden elämän alku! ON HÄPEÄLLISTÄ JAKAA PORTTOUS ROOMAN KANSSA!**

Apostoliset paimenet

"Apostolisista" paimenistakin voidaan olla eri mieltä. Onkohan Laetolla tässä mielessä **Rooman kirkon oppi** *successio apostolica* (pappeus juontuu aina apostoleista asti yhtäjaksoisena sarjana) - vai mihin apostolisuus perustuu?

Mahdollisia apostolisen jatkumon vakavia uhkaajia on monia: paavikirkko ennen uskonpuhdistusta, luterilaisen kirkon syvä lankeemustila, liberaaliteologinen tiedekunta, uudestisyntymätön paimen. **Voiko esim. liberaaliteologi tai "tyttöpappi" olla apostolinen paimen?** Eikö apostolisuuteen keskeisenä osana kuulu, että on kokenut apostolisen uudestisyntymisen ja uskon tuleamisen - ja että pysyy apostolisessa opissa? – **Realismi puuttuu!**

Ei rinnalle vaan tilalle

Aivan ilmeisesti Laato yliarvioi omia ja aateveljiensä kykyjä ja samalla aliarvioi kirkon lankeemusta sanoessaan, [ettei meidän nyt kuuluisi hylätä vaikeuksiin ajautunutta kirkkoamme ja perustaa uusi vanhan rinnalle](#). Tästä voi rivien välistä lukea, että kirkko olisi "ytimeltään terve". Laato myös aliarvio edellisiä jaloja kirkkotaistelijoita.

Tässä ei huomioida sitä, että kirkon tie on ollut kulkua luopumuksesta toiseen. Kirkkolaiva on Laaton mukaan ikään kuin äkillisesti ja tilapäisesti poikennut oikealta reitiltä, ja uskovien tulee nyt yhdistää voimansa laivan palauttamiseksi oikealle väylälle. Laatolle on myös syytä huomauttaa, ettei ole kysymys uuden perustamisesta vanhan "rinnalle", vaan sen "tilalle". Kun vanhasta kirkosta ovat kadonneet Kristuksen kirkon tuntomerkit - ja se näin on myös lakannut olemasta oikea kirkko, on välttämätöntä, että perustetaan uusi, koska **muutoin meillä ei olisi kirkkoa lainkaan! Täsmälleen sama asia synnytti aikoinaan luterilaisen kirkon**. Sitä ei synnyttänyt viime kädessä paavin viha Lutheria kohtaan, vaan Kristuksen kirkon tuntomerkkien häviäminen paavinkirkosta, jolloin uskoville kävi välttämättömäksi sekä Roomasta erottautuminen että uuden kirkon perustaminen. Laaton ja kumppaneiden olisi tarpeen tiedostaa, että **missä on vain luopiokirkko, siellä ei ole kirkkoa lainkaan**.

Kirkkoko vaikeuksissa?

Kun lähdetään puhumaan kirkon vaikeuksista, olisi välttämätöntä tuoda esiin näkökulma: puhutaanko **valtaapitävien vai uskovien vaikeuksista**? Laato aivan ilmeisesti pyrkii samaistumaan "molempiin" - istumaan "kahdella pallilla". Tämä on mahdoton tehtävä. Timo Laaton kohtaloksi muodostuu, että hän kohtelee kansankirkkoa hengellisesti homogeenisenä ryhmänä, **koko kansa on "Jumalan kansaa" - kasteen perusteella**. Kun Laato näin käsittelee kansankirkkoa yhtenä perheenä, hän ei eroa virallisesta kansankirkkoteologiasta lainkaan. Taustalla on teologinen harha **kaikkien ihmisten Jumalan lapseudesta**. Profeetta Elialla olisi tilanteeseen sopiva sana: **"Kuinka kauan te onnutte molemmille puolille? Jos Herra on Jumala, seuratkaa häntä; mutta jos Baal on Jumala, seuratkaa häntä"** (1 Kun.18:21). Laato hylkää käsityksen, jonka mukaan kansankirkko muodostuu kahdesta toisilleen vastakkaisesta ja keskenään sovittamattomassa ristiriidassa olevasta voimaryhmästä.

Valtaapitävien epäuskoisten näkökulmasta kirkon vaikeudet liittyvät **uskovien läsnäoloon**. Sen sijaan uskovat kokevat ongelmaksi kirkossa hallitsevan maailman hengen. Puolustaessaan uskovien kirkossa pysymistä, Laato **joutuu kaatamaan raja-aidat, jotka Raamattu asettaa Jumalan kansan ja maailman väliin** - ja näin epäuskois-

ten ja uskovien kirkon jäsenten vaikeudet niputetaan yhteen **kirkon vaikeuksiksi**.
Mutta mitä sanoo Raamattu?:

"Älkää antautuko kantamaan vierasta iestä yhdessä uskottomien kanssa; sillä mitä yhteistä on vanhurskaudella ja vääryydellä? Tai mitä yhteyttä on valkeudella ja pimeydellä? Ja miten sopivat yhteen Kristus ja Beliar? Tai mitä yhteistä osaa uskovaisella on uskottoman kanssa" (2 Kor.6:14-15).

Loppujen lopuksi Timo Laaton seurakuntateologiassa **kansankirkko on Kristuksen ruumis!** Tekemillään "uudistuksilla" kirkko on vain lujittanut otettaan kansan syvistä riveistä. Aivan ilmeisesti Rooma-sopimuksellakin pyritään antamaan lisää tuulta kansankirkon siipien alle! Jos kansansuosiolla mitataan kirkkoa, sillä totisesti on enemmistön tuki; sen teologia on **menestyksen ei ristin teologia!**

Silloin kun kirkko syleilee maailmaa ja uskovat muodostavat sille ongelman, uskovien on mahdotonta myöntää, hyväksyä ja tunnustaa sitä omaksi yhteisökseen. Tätä **luonnotonta** tunnustusta **Laato on kuitenkin uskoilta kerjäämässä.** Timo Laato on ottanut itselleen omituisen "kummi-sedän" tehtävän, välittäjänä toimimisen tunnustusrintaman ja kirkon välillä. Laatolla on varsin myönteinen käsitys uskovien asemasta seurakunnan kuvioissa: he ovat siellä "auttajan" roolissa - ja tarpeellisina "yhteistyökumppaneina". Laatolle on syytä huomauttaa: **Uskovat ovat kirkon ongelma ja vaikeus! Kirkko pääsee vaikeuksista kun se pääsee uskovista! Säälikäämme kansankirkkoparkaa ja päästäkäämme se vaikeuksistaan!**

Erotettiin Luther vai erosiko hän katolisesta kirkosta?

Laato kuuluu siihen "koulukuntaan", joka opettaa, että Lutherin lähtemisessä paavikirkosta oli kyse vain paavin antamista potkuista pahalle pojalle.

(nettikuva)
A.AIJAL UPPALA
31.5.1897 – 13.10.1984

"paavikirkko kyllä tuomitsi Lutherin...Luther samanaikaisesti, Jumalan sanan nojalla, tuli omassatunnossaan varmaksi siitä, että paavikirkko on antikristillinen. Sellaisena se oli Baabel, jota tietoisten kristittyjen on kavahdettava. Hän katkaisi itse kaikki suhteensa siihen (pannauhkauskirja ja ko. kirjojen polttaminen). Paavikirkko tuomitsi hänet ja Luther tuomitsi paavikirkon. Paavikirkko erotti hänet yhteydestään (kuolemaan) ja Luther taas erosi siitä" (A.Aijal Uppala, Lutherin vapautuminen paavikirkosta, Luterilainen 2/96).

Lutherin eroaminen paavikirkosta ei kuitenkaan ollut vain katolisen kirkon yksipuolinen toimenpide. Ei ole lainkaan liioiteltua sanoa, että Luther lähti paavikirkosta "ovet paukkuen".

Kuka on eriseurainen?

Timo Laato laittaa ilmeisesti mielellään nykyisen tunnustuksellisen liikehdinnän kirkkokysymyksessä pitkälti "eriseuraisuuden" piikkiin (Gal.5:20). Laato tekee oikean johtopäätöksen Lutherin ja hänen ystäviensä käyttäytymisen seurauksista:

"Näin vastuu seurakuntayhteyden särkymisestä jäi Jumalan edessä täysin hänen sanansa hylkääjille."

Pastori **Hannu Lehtonen** ko. pääkirjoitusta käsitellessään soveltaa onnistuneesti samaa periaatetta nyky-Suomen kirkkoon: *"Pääkirjoituksessa toistuu monta kertaa eräänlainen pelko uuden kirkon perustamisesta ja tämä torjutaan voimakkaasti. Asiaa olisi syytä tarkastella toisin päin. Kun ajattelemme esimerkiksi ns. naispappeuskysymystä, niin siinä on kyse siitä, että kirkolliskokouksen ja piispojen enemmistö on lähtenyt pois Raamatun perustalta. Julkisuudessa asia on kuitenkin käännetty niin päin, että vanhalla kannalla pysyneet on leimattu kielteisesti, vaikka he vain ovat tahtoneet pysyä uskollisina Raamattua ja luterilaisen kirkon vanhaa käytäntöä kohtaan. Samoin tulisi ajatella kirkkokysymyksestä. Tällöin mahdollinen ero ei ole todellisuudessa ero, vaan vetäytyminen pois kirkollisesta yhteisöstä, joka ei enää ole luterilainen, vaan jotain muuta. Osittain tämä vetäytyminen on ollut tosiasia jo monen vuoden ajan"* (**Concordia** 5/97).

Pieper näkee asian periaatteessa aivan samoin: *"Skismalla tarkoitamme kirkollisessa kielenkäytössä kirkollista hajaannusta, joka ei perustu Jumalan sanan käskyyn, vaan omaan ratkaisuun...Väärin on kuitenkin sanoa skismatikoiksi tai separatisteiksi niitä, jotka erottautuvat kirkkokunnastaan siitä syystä, että tämä itsepintaisesti pitää kiinni väärästä opista. Tällaiseen erottautumiseen Raamattu käskee Room.16:17), ja se on ainoa keino saada kristillisessä kirkossa aikaan oikea yksimielisyys ja säilyttää se"* (**Pieper**, Kristillinen dogmatiikka).